

شاہ شجاع اور بیرکٹ

د تاریخ پہ تلہ کی

حالبہ مقایسہ اور عجیب مشابہت
لکوال: حبیب اللہ رفیع (۱۳۶۴)

Ketabton.com

«شاہ شجاع» اور «ببرک»

د
تاریخ پتہ تلہ کی

(جالبہ مقایسہ او عجیب مشابہت)

لیکوال

حبیب اللہ رفیع

۱۹۸۵/۱۳۶۴

پبلسٹی ٹرانسپیرینس
پبلسٹی ٹرانسپیرینس

د کتاب نوم : — شاه شجاع اوبيرك شا

ليکوال : — حبيب الله رفيع

د پښتني طرح : محمد روحاني ميلني

خطاط : — شاه محمود پتنگ

ناشر : — امان کتاب

د خپرولو نومره : — (۱۴)

د چاپ کال : — ^م۱۳۶۴

ن ۱۴۰۶

ع ۱۹۸۵

د چاپ شمير : — ۵۰۰ ټوکه

بيده : ۶ روپي

تروڻ

د هغو ٽولو سپڻڅلو شهيدانو

په نوم

چي په دې يوه نيمه پيړۍ كې يې

له انجکړيزانو او روسانو سره

مقدس جهاد کړی دی

ح ، رفيع

فهرست

سرلیک

سریزه

لومړۍ برخه:

۶

له شاه شجاع نه تر بیرک شاپورې

۹

دوهمه برخه:

۱۹

د افغانستان د تاریخ دوی پانی

لومړۍ پاڼه: د انگریزانو لومړۍ تېری

۲۱

اود افغانانو ملي پاڅون

دوهمه پاڼه: د روسانو لومړۍ تېری

۳۶

اود افغانانو ملي پاڅون

درېمه برخه:

۴۹

د بالاحصار ننداره

۵۷

ضمیمه

د دینیا بامه
 د فو عو نیانو د
 عظمت ته دی
 س و فو سلسلی
 س جاپی لکوی
 پی راجی
 له س ک ن د ر ک ت ی چ ک ی ز ا ن ک ی ن ا و ر و س پ و ر ی
 س ت ا ز م و ی ب ن ت ت ه د س و فو س ل س ل ی د ی ر ا ج ی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تاریخ د ملتونز قدنا او حقیقت نما هنداره ده ، دا هنداره
 پېښی ثبتوي او خبرې لکه څنگه چې دي هماغسې بڼیې ؛
 تاریخ څوك بدلولى او غولولى نشي ؛ هدا سبب دی چې د تاریخ
 قضاوت قاطع او پریکړی دی ، نه په چارجم کوي او نه له چا
 سره ظلم .

تاریخ ملتونه دخپل تاریخ له کوربنونه درس اخلي ، د
 خپل پروت په غېږه کې دخپل نن پل پورته کوي او د سبا په
 لور په پخه او ټاکلي لاره یون کوي .

د افغانستان د تاریخي ملت تاریخ هدا سې یو نړود
 او له پندونو او ودهونو ډك تاریخ دی ، دلته ډېر ښکرو او زوږو
 راغلي عینې ضعیف النفس او ځان پلوري کسان یې هوندلي
 خود تزلزلت ا حینستل یا لاندې کول یې له وس نه وتلي
 او د افغاني تاریخ د ناهوس خلاف وه او ده او په پای کې یې
 شرمېدلي ماته حتمی وه او ده .

د پردو د تېر په مقابل کې نړموند د ملت ثابت د سړیخ
 نړموند د تاریخ په اوږدو کې ډېرې ورته پېښې زین وېلي

اود دپرو بېلابېلو تېريوسير اود پيل او پای ته کي يې
سره غوټه کړي دي .

يو له دې مشابهتونه څخه پر افغانستان باندې يو نيم کاله
پخواند انگرېزانو د لومړي تېري داستان او جريان دى چې پر افغانستا
باندې دروسانو له روان تېري سره دېر ورته والى او مشابهه اړخونه
لري ؛ موږ په دې رساله کې همدا مشابهت څېړلى او پوره جالبه مقابله
ترې جوړه شوى ده .

دا اثر درى برخې لري ؛ په لومړۍ برخه کې په نولسمه پېړۍ کې
پر افغانستان باندې دانگرېزانو د لومړي تېري او په شلمه پېړۍ
کې پرافغانستان باندې دروسانو د لومړني تېري يوه لنډه پرتله
او مقايسه ده چې يو ځانگړى مطلب دى مقدمه - بحث او نتيجه
لري ؛ په دوهمه برخه کې په همدې دوو تېريو باندې په دوو بحثونو
کې مفصله څېړنه ده چې په دې توگه لومړۍ برخه د دې برخې له پاره
د ننوتگي او مدخل بڼه غوره کوي ؛ درېيمه برخه بيا هم په
همدې موضوع ليکله شوى او د دې اوږده بحث يوه ادبي نتيجه کړي
يې بللای شو .

موږ د تاريخ د ارجانه مقايسه او عجيب مشابهت په دې وخت
کې چې له وحشى روسانو سره زمونږ مقدس جهاد په بشپړ قوت
اود لوى خداى جل جلاله په مرسته په بري روان دى ، د لوستونکو مخې
ته بندو او د تاريخ د تېر همسیر په بناء دروسانو په محترمه ماته
حکم کوو او خپلو دینو هیواد والو او مجاهدینو ته دا وریادول غواړو

چې باید له تاریخ نه درس واخلي او دخپل وحشي دین د
ماتولو له پاره له هغولارو، چارو، ایشار، فداکاری او لوړپېټي نه
کار واخلي چې ددوی پلرونو د انګرېزانو د تېریو په وخت کې کار ترې
اخیستی و .

تر دې لنډې یادونې وروسته مو ددې کوچني رسالې لوستلو
ته لاملو او د سروسانو د بشپړې ماتې په هیله داسرینه سره رانغاړو او
په موضوع پیل کوو .

په مینه

ح ، رفیع

پېښور ، کوزتاکال

۱۳۶۳/۹/۸

لوهري برخه:

له «شاه شجاع» نه تر «بيرك شاه»

پورې

پنځوس زده انگرېزي پوځ ورپسې و
«شاه شجاع» بریت تاوول سپرد دفاع و
خویرلک خرساڼ ترعنه بيرك «شاه شجاع» ته
دادی حکم «بيرك شاه» ها «شاه شجاع» و

مورن نه وایوچی تاریخ تکرار پری خوله دی نه م باید سترگی پتی
نه کله شی چی تاریخی هیوادونه د هغو پخو سیند و قوتل اوتل لاس
ته ورته دی چی د پیریو په پیریو کې روانی اوبه په خپل قالب کې
اچوي ، تاریخی پېښې قالب بندي کوي او خپل ځانگړی اثر وربخښی ؛
له دې ډول هېوادونو څخه افغانستان یو تاریخی او تاریخ جوړونکی
هېواد دی چې تمدن یې له تاریخ سره غږونکې رانښلېدلی او د شروندانو
پنځوس زره کلني نښې نښانې یې لاس کې دي . دا هېواد د پیریو
په اوبه وکې د راز - راز تیری کوونکو او اشغالگرانو تریرغل
لاندې راغلي دی خوددې هېواد مسلمانان او مېړنیو زاهدانو دا قول تېری
شده کړی او یرغلگر یې په خپلو وینو لهرلي دي .

لیری نه څو د موضوع درو بڼا نتابه له پاره پر افغانستان
باندي دوخت د لوی بنکیلاکچر قوت انچرېز لومړی تجاوازاو
ددې وخت د لوی یرغلچر قوت روس لومړی تېری سره پرتله
کو ، سره له دې چې ددې دوو تېریو زماني فاصله یو نیمې
پېړۍ شاوخوا ده خو ورته والی یې دېر سره زیات او د توجه وړ دی ؛
انگړېزات په ۱۸۳۹ع کال کې پوره ۱۴۵ کاله وړاندې له خپل
تر پنځوس زره زیات لښکر سره د هېواد له ختیځ او جنوب ختیځ لوري
څخه د « شاه شجاع » په نامه دیوه فراسي سړي د حمایت په پلحه
زموږ په هېواد راننوتل ، د انچرېزانو د تېری منطق دا و چې موږ
« شاه شجاع » پر خپل هوونې تخت کېښوو او د حالاتو تر کابو کېدو
وروسته بېرته خپل هېواد ته ستونږو . د لښکر په ټولو عصري وسلو

اونظامي تجھيزاتو سنبال وُ چي لنڊيزي دادی :

«د بنگال ډويزن د جنرال کاتن په قوماندانۍ ۹۵۰۰ تنه،
د بمبي ډويزن د سرجان کين په قوماندانۍ ۵۶۰۰ تنه، د جنرال
ډنکن زيرمه شوی لښکر ۴۶۵۰ تنه، د بمبي زيرمه شوی
لښکر ۳۰۰۰ تنه، د شاه شجاع لښکر ۶۰۰۰ تنه، دده د زوی
نکموه شاه لښکر ۴۸۰۰ تنه، د پنجاب د سکھانو مرستی مسلمان
لښکر ۶۰۰۰ تنه، د سکھانو قوت الظهير ۱۵۰۰۰ تنه، چي قول يې
۸۰ توپونه، ۹۴۰ تنه توپچيان او ۵۹۰ تنه مهندسين درلودل،
داهول عسکر ۵۴۱۵۰ تنوته رسېدل چي ۱۲۰۰۰ تنه يې دلواڼو
کارکوونکي او ۳۰۰۰ سره يې بار وړونکي او بنان درلودل،
هر جگي انگرېز يو برگر درلود، هر فيل دوه مهمتران او هر لښکر
دوه سقاوت درلودل اولس بار وړونکي او بنان، هر اس
يو مهمتر درلود، د هرو شپاړسو تنو عسکرو يو آشپز او د
هرو دريو او بنانو يو خاړوان وُ؛ شرنگه کري، نانبايان، قصابان،
خيمه وړونکي، کسبگر او خرڅوونکي هم پر دې «جمل» لښکر وړ
زياتېدل؛ اما انگرېزي افسرانو هر يوه افسر لس او بنان، يوه
کاومينی ريبه، پنځه د سپرۍ آسونه، دوه يابوگان او تقريباً
شلوېنيت تنه کارکوونکي او خد متکاران درلودل، د دوسته انگرېزي
ميرمنې هم له يو شهر ميتخو او هر يوه او تخت روانو سره په زريات
تجمل سره د افغانستان ميلاستون ته راښتولی. د افغانستان
پر لاسو باندې د دې «جمل» اردو ته بهېدل لکه د ملخانو سيل

داسې و چې د هيواد په كليو او ښارونو رالويدل او خواږه، واښه او هيوې يې په خپله مخه كې له منځه وړل. (افغانستان د رسيس تاريخ ، د ارواښاد غبار تاليف ، ۵۲۳ مخ ۰)

هداران روسان په ۱۹۷۹ع كال كې له خپل سل زرين مجهنښ لښكر سره د افغانستان له شمالي او شمال لويديځ لوري شخړه د خپل يوه فلزي څيره خرد بېرك تزارمل د حمايت په پلمه زموږ په وطن رالغوي شول ، د روسانو د تيري منطق هم دا و چې موږ بېرك-د كابل پر تخت كښنو او د وضعې تر لاسه وروسته زموږ لښكر بېرته زموږ هېواد ته ستېښي ، دې لښكر همكل عصري تجهيزات درلودل او په دې تيري كې هوايي تېرى هم له دې كبله چې په دې يونيم سل كلن زهاني ولغن كې الوتكه اختراع شوې او پراختيا يې كې وه ، شامل و ؛ سره له دې چې د روسي متجاوز لښكر د مهماتو جزئيات تر اوسه په لاس كې نشته خو په زړه او توپږ او ټاكنونه ورسره وو ، په سلماو الوتكي ورسره ملي وې او په دې سر پرې يې ممنوعه كيمياوي اوزهر لرونكي وسله هم له ځانه سره درلوده او په سلماو زره كله شينكوف او و شرونكي وسلې يې افغانستان ته له ځان سره راوېلې .

د پر لوي توپير چې په دې دوو تېريو كې موجود و دا و چې شاه شجاع د انځرېز د لښكرو په ځمكنښ صاف كې د كندهار له لارې وطن ته راننوت خو بېرك تزارمل په افغانستان كې د روسي عسكرو تر ځاي پر ځاي كېدل وروسته د روسي الوتكي

په ټول بکس کې په پټه افغانستان ته را ننه ایستل شو. هدا
 راز شاه شجاع خپله واکمني (!) په کند هار کې په یوه غزنه کې
 اعلان او " تاج پوښي"، ترسره شوه خو بېرک د هسکو او تاشکند
 له لږدیو کانڅخه خپل رټلی رژیم اعلان کړ او د بریژنیف په وړاندې
 یې د هېواد پلورنی مراسم ترسره کړل .

انگرېزانو د لاهور د درې اړخیز تړون له مخې چې په ۱۸۳۸ع کال
 د انگرېزانو، رنجیت سنگھ او شاه شجاع ترمنځ شوی ؤ، افغانستان
 اشغال کړ او روسانو د هغه تړون له مخې چې په ۱۹۷۸ع کال یې له
 خپل بل نوکر "تروکی" سره په هسکو کې لاس لیک کړی ؤ، د
 افغانستان په اشغال لاس پورې کړ .

افغانانو ته کله چې غبرگنده شوه چې د افغانستان واکمن شجاع
 ته بلکه مکانات دی او انگرېزان د هېواد په ټولو چارو کې لاس لري،
 نو وسله یې راپورته کړه او په ټول هیواد کې یې په پاشوت لاس پورې کړ،
 د دې ملي قهر منطقي نتیجه د ۱۸۴۱ع کال د نوامبر د دویمې نېټې ملي
 پاڅون ؤ چې د کابل او شاوخوا خلك دملي مشرانو تر قوماندې لاندې
 راپاڅېدل، د خپلو لاسو په وسله یې بالاحصار تر اور لاندې ونیو
 او د هېواد پاکه خاوره یې د دینمن تر پېښو لاندې په اور بدله کړه.
 هدا راز له هغې ورځې نه چې روسانو د ۱۳۵۷ لمریز کال (۱۹۷۸ع)

د غوايي د کودتا له لارې خپل نوکران واکمني ته ورسول او زموږ
 پر پاکه خاوره یې غیر مستقیم تېری وکړ او زموږ سیاسي سرښت
 یې تر لاسه کړ . افغانانو د موضوع له درک سره سم ټوپک ته لاس کړ،

محلي قيا موندو - ورو د ملي پاشون بڼه غوره كړه، عسكري
او ملكي پاشونونه وشول او د روسانو پر استعماري اداره وژونكې
او درني ضربي واردي شوي، په ۱۹۷۹ع كال كې پر افغانستان
باندي دروسانو وسله وال تېري د عمومي انقلاب سبب شو چې ورځ
په ورځ يې لمن پراخه او بري يې د توجه وړ شول او اوس لكه
خرنكه چې د ۱۸۶۱ع كال د نومبر په دوهم نېټه چې كابل د مجاهدينو
تر محاصري لاندې و، دا تاريخي ښار د اسلام او وطن د غاړيانو
تر زړېدې محاصري لاندې راغلی دی .

د شاه شجاع په دوره كې هم دولتي اداره او افغاني عسكرو
د انگرېزانو په خدمت كې وو او اوس هم هدا سبب ده؛ په هغې وخت كې
م دې خوار ساتل شوي خو حضرت د اردو پياوړي ايمان په
وسله سنبال ملت خپله تيره توره خپل دښمن ته وښوده او
اوس هم .

هغه وخت هم د شاه شجاع بادالمن، برنس او مكناتن د مجاهدينو
د تېري تودې له لاسه يو په بل پسې د جهنم لاره ونيوله او
اوس هم د بېرته بادالمن برېښيف ^{اوپر ښكار} اندروپوف ^{اوپر ښكار} د مجاهدينو د ميرانې
او نه باور كيدونكو بريو له امله زړه چاودي د دوزخ كښي
ته روان شول .

د انگرېزانو په تجاوز كې هم هغه ټول انگرېزي عسكرو چې د
لته بند له لارې نه كابل ته راغلي وو په هغه لاره كې
جهنم ته وليدل شول او اوس هم هغه روسي عسكرو چې د سالانو

د تونل له لارې کابل ته راغلي په هماغه لاره کې جهنم ته
لېږل کيږي .

د افغان او انگرېزان په لومړۍ جنګ کې د برنس او مکتان
تر وژل کېدو وروسته د شاه شجاع د وژل کېدو وروسته
او اوس د بریښنيک او اندروپوف تر زده چاودي کېدو او جهنم
ته تر رسېدو وروسته د بېرک تر اړه د وژل کېدو موقع راغلې شوې
ده .

د شاه شجاع د درامې په پاې کې بيا هم شاه شجاع د اميرانه
وګرځېدو د انګرېزانو له هغه قرارداد نه يې غاړه وغزوله چې له
ملي مجاهدينو نه يې ژمنه اخېستې وه چې انګرېزان به شاه شجاع
له ګان سره بيا يې او افغانستان به ده ته په برتانيوي خاورو
کې معاش ورکوي او په مقابل کې به دوی امير دوست محمد خان
بېرته افغانستان ته را ستوي خرو شاه شجاع د دې تړون په خلاف
له انګرېزانو سره تر تلونو په افغانستان کې وژل کېدلو ته
تر حېڅ ورکړه او همدلته مجاهدينو په لاس دخپلې لويې ګناه په
کفاره کې وژل شو خوله بېرک سره دا شجاعت هم نشته چې
دان روسان له افغانستان نه پېښې سپکولو ته اړ شي نو
دی به روسانو ته زاری کوي چې تر ګان وړاندې ماله افغانستان
نه وباسئ خو وخت به تر وخت تېروي او روسان دخپل
له مخې مغلوبان په نيمه لاره کې پرېږدي نو بيا به دوی ترې حې
او بېرک به جبراً مجاهدينو ته پرېږدي او بيا به هم د تېښتې له

هغو سره د شاه شجاع په سرنوشت اوږدې او د مجاهدینو په
لاس به د دوزخ کندی ته غورځول کېږي .
په نتیجه کې باید ولایو چې پر افغانستان باندې دروسانو لومړي
تېری همغه لار چې یوه نیمه پېړۍ وړاندې د انگریزانو لومړی تېری
وهلی وه ، په مخه کې لري او موږ داسې ورځې ته سترګې په لاریو
چې ددې دوو تېریو پیل او پای ټکي په خپل تاریخ کې سره وښلولو
او د راتلونکو تیري کورنکوله پاره یې دعبرت د یوه لوی درس په
توګه پرېږدو!

هو! دا ورځ وېره لنډه او شتر دې ده ځکه چې لوی خداي جل جلاله
د حق او حق پالونکو ملګری دی :

لاتراوسه یې ماغزه په قرار ته دي
چا چې ماسه وهلی سره سنګ دی

دوهمه برخه:

د افغانستان د تاريخ دوي پاني

چې

د هري پاني يوخ تور او بل طلاني دي

د انگرېز چلاني زور د لته اوبه شو
په نهاريو د تزار نوي لېنکر دی

لومړې پاڼه

په ۱۹۳۸ کال پر افغانستان باندې د انگریزانو

لومړې تېری

اود ۱۸۴۱ کال دنوامبر په دوهمه نېټه د افغانانو

ملي پاڅون

په نولسم پېړۍ کې په افغانستان کې د اقتدار جنګونو او د واکمنۍ کورنۍ، کومډنیر شخړو د افغانستان هغه پیاوړې سترواکي (امپراتوري) چې لوی احمد شاه بابایې بنسټ ایښی ؤ دېره کم واکه، کاکه او پې خواکه کړه او ددې نرمینه یې برابرې کړه چې دروس او انګرېز بېګه لاکړی سترواکي افغانستان د خپل استعماري مراقبت صحنه وګرځوي .

انګرېزانو ته د قدرت د وړې شاه شجاع پناه ور وړل لورواڼ حالات داسې وشخړول چې انګرېزان ترروسانو وړاندې شي او

د افغانستان په لاندې کولو سره د آموښند ترڅنډ وپورې
خان ورسوي، د ۱۸۳۸ع کال په جون کې له فرلری شاه شجاع
سره د لاهور ټولت تړون کول ددې تجاوز عملی پیلامه وه؛
انګرېزانو دیرې اعلامیې په ترڅ کې امیر دوست محمد خان په
دې تړمتي کې چې گویا د روس په مرسته له افغانستان سره
د «پښور» بیاتړل غواړي، دوی په دې اعلامیه کې «بارکزی» سره اړ
د حکومت «غاصبین» وبلل او د افغانستان واکمني یې د «سدوزیر»
«قانونی حق» بلله، د «بارکزی» په وخت کې یې د افغانستان
وضع «که وده» ونښوده او په اعلامیه کې یې زیات کړه چې د اګلو وړې
هغه وخت له منځه یې چې شاه شجاع د انګرېز په پوځي مرسته بېرته
په خپل «موروثی تخت» کې بنډول شي او په دې توګه به د برتانوي
هند «تمامیت» تأمین او د افغانستان د ملت «اتحاد» به ټینګ
شي.

د همدې منطوق په بناء انګرېزان پرا افغانستان باندې
د تېرې په تیاری بوخت شول، د سفربري امر یې وکړ،
د شاه شجاع په لاسلیک یې په افغانستان کې زیات شهر ابلاغی
نشر کړه چې پکې ویل شوي وو؛ د افغانستان د سلطنت حقیقی
او شرعي وارث «اعلیحضرت شاه شجاع د غازي احمد شاه بابا» لمسی
او محمد زایي وروڼه د تاج او تخت غاصبان دي نو دادی د افغانستان
«اصلي پاچا» له «خپل لښکر» سره د خپل پلرني تخت د نیولو
په نیت خوځېدلی دی او د هندوستان د انګرېزي حکومت

لبنکري چې دى يې دروند مېلمه و دده په ملتيا کې ورسره
سرواني دى شوپه خپل پلرني تخت باندې دده «جلوس» وويي
او «مبارکي» ورکوي بيا به دا دوست لبندرې ته له افغانستان
نه ووزي او هندوستان ته به راغبرلو شو .

له شاه شجاع سره داروان، مبارکي ويونکي، «دوست» لبندرې
چې ټوله شمېره يې شلور پخوس زده يوسل او پخوس تنه کېده او اويا
توپرته اود وخت مدرنه اوقوي وسله ورسره وه ، له بشپړ و
تجميزانو سره روان شو ، پتيل شوې وه چې دا «محدودي قواوي»
د خيبر له لارې ننګرهار او د سيند او بلوچستان له لارې کندها
ته ننزي . د سيند له خوارولاني قواوي د ۱۸۳۹ع کال د جنوري
په شلمه نېټه د سيند د سيند شخړه وته را ورسېدې ، په فروري
کې تر سيند لپورې وټي او په بنګارپور کې له شاه شجاع سره يو
جای شوې ، په افغانستان کې د انګرېزانو اصلي پاچا مکنات
چې ظاهراً د انګرېز د سفير په ترکه و ، ورسره و .

د خيبر له لارې را سرواني قواوي هم يوازې نه وې د شاه-
شجاع زوی شهزاده تيمور ورسره و چې په دېرو اغزانو يې را
سروان کړی و .

انګرېزانو په خپل دې پروگرام کې هغه درلوده داسې
وېبې چې شاه شجاع د افغانستان «خپلواک» پاچا دی او ورسره
راغلی انګرېزي لبندرې تر فرمان لاندې او خبر ورځني
مېلمانه دي . له همدې امله دوی په کندهار کې د شاه شجاع د

تاج پوښی په وخت انگریزي عسکر په داسې ډول د شاه شجاع
په مخه کې تېر کړل چې انگریزي بیرغونه یې د « احترام » په توګه
خوږه ندکړي وو او کله چې دی پر تخت کښېناست دده په درناوي
کې یې د تړون (۱۰) ډزې وکړې ، بیان د انگریزي لښکرو
قوماندان جنرال کین او په افغانستان کې د انګرېز سپین « مکتان
د پاچا حضور » ته وړاندې شول او د انګرېز حکومت په
نایتدګي یې مبارکه وکړې ، په ختیځ افغانستان کې یې هم داسې
وکړل ، شهمزاده تیمور یې چې د بفتی جامې یې اغوستې وې په
ورینه یې مسند کښېناوه ، د لوړو خواو ته مأمورین او عسکر د
« احترام » په ډول ودرېدل او انګرېزي افسران مبارکه وکړې ،
داد انګرېزانو د تجاوز د پردې مخه او روپوش و ؛ ددې تر شا یې
جواسیس خوله کړل ، پیسې او آواز یې خپرې کړې ، د کابل
د پاچا امیر دوست محمد خان د واکمنۍ د نامشروعۍ په برخه
کې یې د خلکو ذهنونه « تنویرول » غوښتل ، مشران او محوړ ، خانان
او نوم لرونکی کسان یې په شاه شجاع لار لول ، خو چې په پیسو او
دسیسو وغولېدل لار لول او چا چې مقاومت کاوه له مخه یې وړل .
انګرېزان په داسې حال کې چې شاه شجاع یې په مخه کې لار وړان
و د ۱۸۳۹ کال د اپریل په ۲۵ مه نېټه کندهار ته ننوتل او
د حکومتي قواو له جزوي مقاومت نه وروسته یې کندهار تسخیر
کړ ، د مړه په اتمه نېټه یې د شاه شجاع تاجپوښي تر سره کړه او
تر دې یوه ورځ پخولې د افغانستان پر دې خرد مختار (۱) پاچا

يو اوه فقره ايز ترون لاسليك كړ چې په هغه کې منل شوي
وه ، انگریزي مېلمانه عسکر به د تل د پاسه په افغانستان کې
پاتې او لگښت به یې د افغانستان له خوا ورکول کېږي ،
افغانستان به له بل یوه اروپایي هیواد سره م رولې نه لري
او تجارتي چارې به یې هم د انگریزي دولت د ایلچي په خوښه
ترسره کېږي .

پرنیکانوله خپل د ولرد کړي پاچا سره په کندهار کې تر دوو
میاشتو تېرولو وروسته د کابل په لور د راتلو اراده وکړه ، په
کلات کې غلجیو خورې وړې حملې پرې وکړې او کله چې غزني
ته راغلل له تېلیو دروازو سره مخامخ شول ، غلجیو شاله خولېرغل
پرې راووي ، دوی سنګرونه جوړول او لا بریدې ته وکړې
خوشاه شجاع په بیره د انګرېز قواوې ورواستولې او غافلې کړې کړل ،
غلجی غازیات یوه برخه شهیدان او یوه برخه یې اسیر شول
چې دا اسیران هم د انګرېزانو د کمپ په مخه کې د قربانۍ د پسونو
غوندې حلال او شهیدان شول ، انګرېزانو غوښتل ده وحشت
له لارې افغانان وویروي چې "تسلیم" شي او له جهاد نه لاس
واخلي . له انګرېزانو سره د غزني ښار د تینګی کلا د تسخیر
توان نه و ، سردار غلام حیدر خان بشپړ نظامي ترتیبات نیولي
وو خو دوی له یوه بل سیردار عبدالرشید نومي نه استفا
وکه ، دهغه د خیانت له امله یې د غزني ښار کابلی د سرازه د شپې
له خوا والوزوله ، انګرېزي قواوې کلا ته ننوتلې ، په ښار کې

دنده کوشه په کوشه د لاس او چریوان جنډ پیل شو تر
 دوولس سروزیات کسان شهیدان شول، جنګي بنديان
 یې شاه شجاع ته وروستل خوله مخامخ کېدو سره یوه بندي پرې غږ
 کې: « د پرنګي تر کره! » اوله دې سره ټول بنديان حلال کړای
 شول.

امیر دوست محمد خان په ارغندی کې له خپلو عسکرو سره ناست
 ؤ اود « شه به کېږي؟ » انتظار یې یوست، کله چې په غزني کې
 د انګرېزانو له وحشت نه خبر شو په ډېر تلولیتوب یې عسکر
 پرېښودل او داوڼی د کوتل له لارې د بامیان او خلم په لور روان
 شو او ترپ « ته یې په » خړپ « ترجیح ورکړه، کابل یې واکمنه شو
 او انګرېزان له خپل راوروستلی ټولواک (؟) سره په کابل نشتول او د
 بالاحصار په اړه کې یې په بشپړه خاطر جمعې واهول. د کابل
 خلکو لاس پوڅي پاچا ته په کرکه، نفرت او حیرت کتل او انګرېزانو
 هم چې ځان پر افغانستان « مسلط » کولی و نودی د شاه شجاع -
 ظاهري نازول او پاچا - پاچا کول هم پرېښودل او په ډېره بې
 اعتنایي یې مستقیماً په حکمرانۍ لاس پورې کړ او مکاتن نور
 په افغانستان کې « سفیر » نه بلکه « ټولواکمن » ؤ.

انګرېزانو په افغانستان کې د خپلې دایمي استوګنې
 په غرض په نظامي تاسیساتو او د قشلوبه جوړولو لاس پورې کې
 او یو شمېر اضافي قواوې یې په دې نامه چې « موبعلا » له افغانستان
 څخه ورو بېرته ولېږلې او د خپل واک او حاکم په استحکام یې لاس

پورې کړ .

له بنلي خړا افغانانو د خپل حضرت له مخې خپل دښمن په خپل
خود کې نشوی ليدلی ، د هېواد په گوت - گوت کې گنگوسې
وې ، د ټينگار تياری نيول کېده او د پاڅون ، د ملي غورځنگ
او د ملي يون .

ددې لوی قيام لومړنۍ خښتې هاغه واړه ملي اوځوان ولده
پرنلونه وړچې د کندهار - کابل پر لاره پر شاه شجاع او دده پر دوستانه
لښکر د کلات غلجيو پيل کړل ، په غزني کې خلکي مېرني ټينگار
او مقابلې وکړه او کله چې شاه شجاع (۱) او دده باداران په کابل کې
استوگن شول د زرملي خلک يا خېدل چې په وحشت سره
وکتل شول ، بيا چې خپلواک (۱) پاچا ننوکار ته يرونمايشي
سفر کاوه د کونړ خلکو د پاچا او دده د دوستانو پر ضد پاڅون
وکړ چې د توپونو په خوله غلې کړای شو ، ورپسې جبار خېدل
يا خېدل خرافکرېزانو په بيه هر پاڅون غای په غای غلې کاوه د پاڅون
پي هم غلې کړ ، افغانان ددې پر غای چې دا " وحشت " يې وويږي
نوم جري او زه ور شول ، خرگيانو دې بېکانه دولت تر دمايي
له ودرکولو سره وغراوه او د حصارک غلجی يو غل بيا يا خېدل
او د کابل - ننکاره لاره يې تر تېديد لاندې ونيوله ، داد ۱۸۳۹ع
کال خواره ولده قيامونه وو ، ددې قيامونو په نتيجه دام و چې شاه
شجاع (۱) خپل گمان وپېژاند او پوره شو چې زه " شريم ؟ " له مجاهدينو
سره يې د تماس هڅه وکړه خود انگرېز تر بشپړه څارنه لاندې

و او فرمانزده یې د انګرېزانو لاسونته ولوېدل او بېله نتیجه
یې داوه چې په ۱۹۴۰ع کال کې د دې قیامونو لمن د پره خوره شو،
د حصارک د غلجیو جبهه پیاوړې پاتې شوه او په خورده کابل
کې یې دیوه برید په ترڅ کې د انګرېزانو لویه قوه نس کړه، همدار
وخت د کوهستان او بخارو خلک هم را ولاړل شول او د جهاد ملایو
یې ووتلې، د کتدهاږ خلک هم پاشخېدل او انګرېزي فرماندار
یې وواژه .

هله امیر دوست محمد خان بخارا ته تر تېښتې وروسته بېرته
شمالي ولایاتوته راغبرل شو او خلکو په مېړانه ملاتړ ورسره
وګر، له کتدزته له پنځه زره لښکر سره بلخ ته روان شو، له
علم نه هم پنځه زره لښکر ورغی، لښکر یې له انګرېزانو نه ماته
و خورخوړپاچا د کوهستان او کاپیسا مجاهدینو په بلنه شمالي
ته راغی دلته زهرو مجاهدینو د ملی رهبر (۱)، په توګه ومانه
او له انګرېز سره بریالی جنګ روان و، انګرېزانو په جنګ
کې شرمېدلې ماته وخورخوړپاچا یو ناڅاپي د جنګ له مېدانه
ورک شو، له خپل باوري دوست سلطنت محمد خان سره د کابل
په لور روان شو، د ۱۸۴۰ع کال د نوږم په شلورمه نېټه کابل
ته ورسېد، هان دیکر مهال و، مکناتن له ښکاره نه اړک ته
سولت و چې د پاچا ملګری سلطان محمد خان ورغی او ورته وېي
ویل: «امیر دوست محمد خان را ورسېد!» مکناتن په ولخطا
وېوښتل «له لښکر سره ۹، ده ویلې نه!» . امیر وروړاندې شو.

مکناټن ته ورغاړه ووت او قصر ته له ننوتلو وروسته يې خپله توره مکناټن ته تسليم کړه چې بيا تر معاهدو او مفاهمو وروسته هند ته واستول شو؛ د شمالي مجاهدين د پاچا په ناسته وړ کېدو پرېشانه و وځوکه چې خبر شول: پاچا له کټلي ميدان نه دېمن ته تېښته وروکړه دېر حېران شول خو پرېشان نه شول ځکه چې د دېمن ماتول او د خپل هېواد آزادي گټل يې خپل اسلامي او ملي فرض باله؛ دوی لکه زحرف زمرې په خپل ټول قوت د دېمن په عسکري قتل ودرتی شول، زيات شمېر يې د دوزخ مېلانه کړل او پاتې ترې وټينډېدل، هدا وخت په هلمند کې هم د جهاد يوه لويه جبهه جوړه شوه او په ننګرهار کې سنگوځېل پاڅېدل چې په دې ډول په ۱۸۹۰ع کال کې د جهاد لمن ډېره خوره شوه او د افغانستان په هره برخه کې جبهې جوړې شوې.

د ۱۸۹۱ع کال شرمې له وږو- وږو قيا مونږ سره په آرامۍ تېر شو خو په اپرېل کې يې بيا قيا مونږه گړندی او پيا وږې شول، له يوې خوا د جهاد حلقه لويېدله او په ټول افغانستان کې خورېدله او له بله پلوه د مرکن (کابل) په لور د حلقه د ټنگېدو په حال کې وه او د انگرېزانو د تنفس لارې يې بندولې؛ دکلات غلجيو په اپرېل کې يو ځل بيا په انګرېزي قواؤ بريالۍ حمله وکړه، په جون کې د کندهار عليزي پاڅېدل؛ انگرېزانو په مجاهدينو کې د نفاق اچولو له پاره کسان واستول خو بريالی نه شول. په هلمند کې له دېمن سره خونړي جنگونه پيل شول، د غزني خلکو په جولای کې دکابل-

کندهار لاره بنده کره اود انگرېزانو لويه قوه يې چې کندهار ته تلوتکې وه ، تنس نس کره ؛ د دسمبر په مياشت کې په گردېز کې د زاوي خلکو يو بريالی پاڅون وکړ ، په اکتوبر کې د کوهستان او حصارک مجاهدينو په گډه سره له کوهستان او تېرې نه تر بتخاک پورې د اتموله سيمه انگرېزانو ته د اور په تېرېد له کره ، د انگرېزانو د لږل شوي قواوې يې وار په وار له فتحه يووړې اود کابل په لور رالنده شول ، د اکتوبر په ۳۰ مه نېټه په بنار کې د سپاه سنگ په عسکري چوڼي مجاهدين لاس بري شول او نوزد مجاهدين په بنار کې دننه د يوه عمومي پاڅون په لټه کې وو ؛ تر اوسه د جهاد مشران په خپل - خپل ځای کې په جهاد بوخت وو ، واحد رهبري اود جهاد د لار بنود يې له پاره يې قبلي مفاهمه نه درلوده ، مجاهدينو د دې خلاف د کولو له پاره هم کار وکړ ، د ۱۸۴۱ع کال د نوامبر په لومړۍ شپه د مجاهدينو مشران د عاشقان عارفانو سره لنډه په باغ نواب کې په يوه کود کې سره لاغونډ شول ؛ امين الله خان لوگري ، عبداللہ خان اشکزي او نوزد جهاد مشران د عمومي پاڅون د طرحې په جوړولو وغځېدل ؛ د جنگ قوماندان ، نائب او يوه انقلابي شوري يې جوړه کړه ، د دې دښمن حکومتونه يې ضبط او محابرو يې تر کنترول لاندې راوستي او په لور تدبير يې د قيام د بريالي کېدلو لورې خواوې وسنجولې او بيا يې نوږت وکړ چې سپاه دنومبر په دوهمه نېټه (چې د عقرب له ۱۰ سره سمون خوري) ملي عمومي پاڅون کېږي ؛

په پاك قرآن سوگند واخېست شو او سبا لمانځه مل عمومي
قيام په ټولو جوماتونو كې اعلان او له لمانځه او دعا وروسته
پيل شو ، د كابل ښار ټول د كانونه وټول شول د « الله اكبر »
ملكوتي غږونو د كابل ټوله فضا ونیوله . ، مجاهدين په خرابات كې
د برنس په كور ودرغل ، ده د پيسو او رشوت وعدي وركړې خو
مجاهدين پرې ورتويي شول ، په كودي كې اوږدې كړې او
غرشپي وروسته يې ككره د كابل په خوك كې خپول شوي وه ؛
په ښار كې د انگرېزانو ټولو كورونو ته اوږ ورتنه شو ، مكناټ د
بي بي مهر و قشلي ته ورتنبد ، له بالا حصار نه د انگرېزانو يركنېك
مجهز عسك ښار ته راووتل ، نغور له باهونونه په ډبرو وپشتل ،
ابشېدلي اوبه يې پرې راټويولې او سنجونه يې پرې ل غورځول
او كله چې د مجاهدينو صفونو ته لا ورسېدل د لاس او چپرېوات
په جناخ كې دا اوه سوه كسه د پسونو غونډې حلال او د ووتخ
مېلانه شول ، شاه شجاع خپل زوی تیمور د خلكو د آلامولو په پاره
راولېږه خوره چې وضعه وليده مجاهدين يې د دښمن په
مقابل كې تشجيع كړل او حانت ته يې نجات وركړ .

انگرېزانو كابل ښار له بالا حصار نه د ترېنو تر اوږ لاندي ونيو ؛
خو دې ترېنو ډزو د قهرېدلو او پاڅېدلو خلكو احساسات نور
م توپاني كړل ، دا وخت د شاه شجاع د دربار افغاني كار كوونكو
م د جهاد صفونو ته راو دانكل او د يې يوازې پرېښود ، ۷۵۰ تني
ښي م له كورونو نه راووتلې او د مجاهدينو په صف وركړې شي ؛

انگريزان د بي بي مهرو او نورو عسکري قتلونه راغونډه شول او هلته يې دفاعي جنګ غوره کړ، د قيام مشران د جهاد او عملي جنګ مشران هم وو او د بنسټ ته د ننګ په ډګر ولاړ .

د نومبر په درېيمه نېټه د انګريزانو دفاعي کلاوې هم بچ نه شوې او مجاهدين ترې تاوړل تاو شول او د اوخت د کرهډ امن ، کوهستان ، غلجیر ، لوګر ، ميدان ، وردگو او بنار ته د نورو لنډو سيمو مجاهدين هم رارسېدلي او د کابل له مجاهدينو سره يوځای شوي وو؛ د نومبر په شلورمه نېټه د انګريزانو د غلي لوی ګوډام او زياتې جنګي کلاوې مجاهدينو لاندې کرې او د نوامبر تر اوومې نېټې پورې انګريزانو ته يوازې بالاخصار او د بي بي مهرو لويه جنګي کلا ورپاتې وو .

انګريزانو د جلال آباد يا کندهار له لارې د انګريزو امدادي پوځ د راتلو انتظار درلود خو د اپرېل په ۱۱مه نېټه د کابل - ننګرهار او کابل - کندهار په لارو کې له منځه وړي وو . انګريزانو په جنګ سر بڼه له دسيسو او پيسونه هم کار واخيست او د جهاد لوی مشر غازي عبد الله خان اشکزی د همدې حيات بڼکار شو او عبد العزيز نومی د شاله خوا حمله پرې وکړه چې د نوامبر په ۲۹ نېټه داسې وخت چې د مجاهدينو د مورال د تقوي له پاره په زخمي حالت کې له کوره راوتلی او په آس سپور و شهيد شو؛ مير مسجدي خان مسجونم کړای شو چې د نومبر په ۲۶ مه نېټه شهيد شو خو جهاد غلی نشو او د نوامبر په ۲۵مه او ۲۸ مه نېټه سزار

محمد اکبر خان او محمد شاه خان غلجی د جهاد په مشرانو وړ
زیات شول او دا خلايي ډکه کړه .

انگرېزان مجبور وو او د دسمبر په میاشت کې چې له هرې
خوانا امید شوي وو سوې ته حاضر شول او د سوې د تړون
یوه مسوده یې ملي مشرانو ته واستوله خو هغوی مقابلتاً مسوده
تیاره کړه چې له افغاننستان نه یې د انګرېزانو بې له قید
او شرطه وتل ، افغانانو ته د درني وسلې پرېښودل ، بیاد -
افغاننستان په لوړ دتل له پاره کاره نه کتل یې مهم ټکی وو ؛
مکنات د دسمبر په یوولسمه د امسوده له ملي مشرانو سره (اسلیک کړه)
مکناتن د پرژر له شوی تړون نه څپه غږول غوښتل او د
دسیسوله لارې یې نوي ارتباطونه ټینګول او د ملي مشرانو تر
منځ یې درز اچول غوښتل چې دوی بیا په پټه کې په دېر مهمیت
د انګرېز نوي دسیسې سره افشا کولې او د هغې مناققت نتیجه
وه چې مکناتن م سرپکې وځړ او د دسمبر په ۲۳ نېټه د جهادینو
تر تیغ تېر شو .

انګرېزانو سره له دې چې له کابل نه د وتو تړون لاسلیک
کړی ؤ خو بیا یې م زړه ته نه لوېده چې یوه لویه استعماري
امپراتوریې دې دیوه واړه ملت له لاسه داسې شرمېدلي ماته
وځوري نورد نو قواؤ د رارسېدلو په تمه یې په وتلو کې ځنډ کاوه
خو جهادینو فشار پرې اچولی ؤ چې د پرژر پاید ووزي ، د
انګرېزي امپراتوریې حیثیت نورد دځوندي کېدونه ؤ ۱۸۴۶ع

کال دجنوری په ۶ مه نېټه د کابل تخلیه پیل شوه، په
 سره ژمي کې سره انگرېزان په بد حال په وتلو شول، دسهار
 له لمر ختلو سره یې د کابل له قشلي نه په وتلو پیل وکړ او
 تر لمر لوېدو پورې یې قشله تخلیه کړه، مجاهدینو د دوی
 تر وتلو وروسته قشلی ته اوږد واچاوه او د سرو لښو په رڼا
 کې تر ډېره محایه دوی ځان ته لاره ټاکله؛ انگرېزانو بیا هم تمه درلوده
 چې د ننګرهار نه به انگریزي قواوې ملاتړ وکړي او ماته به یې
 په بريې بدلې شي، مجاهدین پوره شول، د ورځې به یې د تړون
 په اساس د انگرېزانو ساتنه او څارنه کوله خو د شپې به له
 خړد کابل نه تر جگد لک پورې محلی افغانانو یرغلونه پیل
 کول او د دېمن عسکر به یې له منځه وړل، د جنوری تر ۱۳مې
 نېټې پورې چې انگرېزان د جگد لک له غاښې اوسبتل
 د انگرېزانو له اوولس زریز لښکر نه یوازې د اکټر برلیدن
 شونډی پاتې و چې ننګرهار ته یې د انگریزي پوځ د تباهی
 خبر ورسولای شو.

په دې ډول هوپ لویې امپراتورۍ له یوه واړه او بې پاچا
 ملت نه تاریخې او نه هېرېدونکې ماته وخوځه او هاغه و چې
 په قرله نړۍ کې یې ماته شو شوه او یو وخت داسې هم راغې
 چې د الوی استعاری بنامار نومونه کاوند نه هم ودرستول
 مشراو په زرهاؤ میله له موب نه لرې ولاړ او دامستمرې یې
 له کومې څخه ووتلې.

تقدیر داسې پېښه کړه چې د افغانستان بل هسایداستان
قوت ته هم د تېري وار ورسېد، د ۱۹۷۸- او- ۱۹۷۹ع کلونو په
اپریل او دسمبر کې یې پر افغانستان دوه پړاوین تېری وکړ. پر
افغانستان باندې د انگرېز لومړی تېری او د روس
لومړی تېری د زمانې په لحاظ څه کم یوه نیمه پېړی فاصله لري
خو د پېښو تسلسل یې تر دیره ځایه سره ورته دی او د تاریخ د
تکرار بڼه یې غوږه کړې ده نو ځکه موږ د انگرېز د لومړي تجاوز
پاڼه همدلته راغواړو او د موضوع د بشپړتابه له پاره د روسانو
د لومړي تېري پاڼه رااړوو او په تېریون کې یې مطالعه کوو.

دوه پانه

په ۷۹-۱۹۷۸ع کلوکې پر افغانستان

باندې دروسانو دوه پړاوین تېرې

اود افغانانو ملي پاڅون

په شلمه پېړۍ کې م کورنيو شخړو، اغتشا شونو اود واکمني
ککړې د اقتدار سر قابتونو د افغانستان هغه ځوانه
خپلواکي چې د لوی خدای جل جلاله په مرسته، د اعلیٰ حضرت امان الله
خان په اراده اود ملت په مېتوتر لاسه شوې وه له خپل اصلي
مېسینه وایستله، افغانستان یې د یو لړیلو محتاج کړ، د اقتصاد
اوفرهنگی بېنکېلاک لاسونه له هرې خوا را اوبده شول، زهوب
خپلواکي تش په نوم پاڅې شوه اود دې زهینه یې برابرې کړه
چې افغانستان د شرقی بېنکېلاک کوي ته ورته بل وهل شي .
داوخت د هند او پاکستان په آزادېدلو او جوړېدلو پورې

انگريز زموږ له ګاونډ نه تللی ؤ او هم د غزني استعمار ځګټې
د امريکا په لاس کې وه ؛ امريکا له روس سره د نړۍ د
وېش (۱) په طرح کې افغانستان دخپلو ګټو له ساحې مخه ايستلې
و له بېلې خواد روسانو سره او خونړي بېنګېلاک زموږ په
پوله ولاړ ؤ ، له غير ملي حکومتونو سره يې د دوستۍ په جامه
کې تړونونه کول ، د اقتصادي ، فرهنگي او نظايي بېلا بېلو
تشبثاتو له لارې يې په افغانستان کې ځان ټينګاوه ، له يرې
خوایې زموږ عسکري ته لار وکړه اوله بله پلوه يې په ۱۳۴۳ ش
۱۹۶۵ع کې د « خلق » د باند په جوړولو سره زموږ په هيواد
کې يوه پنځه سياسي اډه جوړه کړه ، که څه هم د « خلق » باند
له همت نه تجريد ؤ خود روس په مالي او علمي سپوږتۍ يې تاداؤ
پوخ شو او دې تجربې ځوانانو په مغزونو کې يې ريښې وزغولې
لکه څرنګه چې د بېنګېلاک قانون دی په يوه امسا تګيه نه کوي
مخکه کېدې شي چې ورسته شي او اټکاويې له هغه ولاړه شي
اوم بېنګېلاک په يوه هيواد کې دوي رقيبې ډلې يا کسان ساتي
خودواړه په مراقبت سره يو تړبل بڼې غلامۍ ته حاضر شي او
م د قدرت په وخت کې يوپه تخت کېنوي او بل له ځان سره
د خيره وساتي او که پر تخت ناست غلام غاښ غموله او يايي صادقانه
غلامۍ نه کوله نو په دې ذخيره غلام يې د فشار د قوې په حيث
ووړوي او يايې م مستقيماً پر ځای کېنوي . دا کار په نولسمه
پيړۍ کې انگريزانو م کړی ؤ ، د امير دوست محمد خان د واکمنۍ په

وخت کې شاه شجاع د انگریزانو په غیرو کې و او بیا چې کله
شاه شجاع پر تخت کبښولی شو نو ا میر دوست محمد خان یې په غیرو
کې ورته کبښولی و. سوسانو هم دیوهداسې هدف له پاسه په
۱۳۴۵ / ۱۹۶۶ع کال د خلق بانډ پیز دوو برخو «خلق» او «پرچم»
ویشه، د پرچم پالیسی یې داسې وټاکله چې له حکومت سره
هم لار ولري، بېرک به له یوې خوا ظاهر شاه ته هتري پاچا وایه
اوله بلې خوا یې خپل بانډ له محمد داود سره لښکر او دهغه تر
بشپړ حمایت لاندې راغی، سردار داؤد د ۱۳۵۲ ش ۱۹۷۳ع کال
کودتا د همدوی په ملاتړ وکړ او پرچیان د وزارتونو پر څوکيو-
کبښناستد او خصوصاً د کورنیو چارو د وزارت له خوا د اوسلو لپاره
په سلو کې نوی څوکی هدی پرچیانو ته وسپارلی شوې، پرچیانو
د رشوت اخيستلو او نورو فضايعو له لارې د سردار داؤد حکومت
د پر بدنام او د خلکو نفرت یې ترې پیدا کړ، دا د روسانو له خوا
ورسپارل شوی پروگرام و؛ داؤد دیر ژر له خلکو نه تجرید
او د عام نفرت وپوشو څو کله چې داؤد په ځان پوه شو او غوښتل
یې چې له دې دام نه غاښه خلاصه کړي، زوس د خپلو ذخیره
ایجنټانو په وسیله په بهرنی او عاجل ډول د خلق او پرچم بانډونه
سره یوځای کړل او د دواړو د کړکېچ له لارې یې دیوې خونړی
کودتا طرح وکړه، روس په دې لوبه کې د پردې تر شا هر څه مهیا
او چمتو کړل او د پردې پر مخ د ۱۳۵۷ کال د ثور په اوومه نیټه
(د ۱۹۷۸ع کال اپریل) خلقیانو او پرچمیانو خونړی کودتا

پیل کړه او څرنګه چې له یوې خوا د سردار داؤد حکومت له خلكونه تجرید و، له بلې خوا یې ایډیالوثری او بې خاصیته و، له بله پلوه مهمې چارې د بې کفایت کسانو په لاس کښی وې او له بلې خوا داؤد ډېر مغرور او په ځان غاوره و؛ په یوه ورځ کې پرې بریالی شول او په دې وسیله روسانو پر افغانستان باندې په ۱۹۷۸ع کال کې خونړی خو غیر مستقیم تېری وکړ.

روسانو پر افغانستان باندې د دې په زور ورتپل شوي حکومت ترکیب په داسې ډول راڅرګته کړ چې د قدرت ټوله دخلقیانو لورته درغه کړي او دخپل استعماری پلان له مخې پرچیان د اقتدار جناح ته اړباسي؛ بېرک له دې وېش نه ناراضه شو او یوځل بیا یې له خلقیانو سره زړه دښمني رانوي کړه او د روسانو د ترسره شوي هدف له پاره شری اتحاد ګډ وډ شو؛ په همدې حالت کې روسانو بېرک له افغانستان څخه د سفیر په جامه کې وویست او د سفارت ترسره غلا وروسته یې په خپل ځناک کې کښېناوه، دا دروس له پاسه خلقیانو ته د فشار ډېره ښه قوه وه، که تره کی او امین به دښې غلامه رول نه لوباوه نو بریښنیف به د بېرک سر له ګمبوازانه ورتنه راوویست او دوی به یې د رقابت په دنیا کې هر ډول غلامه او لکه وهلوته اړ کړل. خلقیانو د روس له فرماندې سره سم بې ساری وحشت وکړ، قتل عامونه یې وکړل، په لسم او زره بې ګناه افغانانو یې ووژل، کلی او ښارونه یې وړان کړل او په نتیجه کې خلکو ملي پاڅون پرې وکړ او په څو میاشتو کې دخلقیانو تر نیمایي زریات

عسکر او منصبداران مړه ، دخلقتیانو حزبی عزیمت او د
هېواد زیاتې برخې آزادې شوې دا وخت له یوې خوا خلیفات
د سقوط په پوله ولاس وو ، له بلې خوا به د امین خودخواهی
کله - کله د بې اجازتې غپلوله پاک دی هماغه اوله بدل لوري د
خلق د غلامی دود سرته رسېدلې او د لاس پاکولو د اسمال نور
زور شوی ؤ .

د پېښو په نتیجه کې د شاه شجاعی تاریخ بیا تکرار را رسېدلی
ؤ ، روسانو له فراري ببرک (گیدمې) سره افغانستان ته درسي
لښکرو د لښکرولو قرارداد وکړ ، پروگرام داسې ؤ چې روسان به
د انگریزانو په خلاف له ببرک نه وړاندې افغانستان ته ننوزي ،
امین خاين به را نسکوروي ، عسکري قشلي به مینسي ، راپور به لاندې
کوي او بیا به نو ببرک د روسیې له راپورنه خپل حکومت اعلانوي
په همدې حال کې به د روسیې د راپور موجوده د افغانستان له راپور
سر یو کیږي او داسې به بنود له کیږي چې گویا ببرک د افغانستان
له راپورنه غږېږي خودا نقشه مخدای رسول کوله ، روسان د ترکی
او هواله لارې افغانستان ته لښکر لاندې ، امین یې مردار کي خو
عسکري قشلي یې لښکرې نه وې نیولې او د افغانستان راپور اعدای
خپروني کولې او هر امین دوامتی خبرونه لښکرول ، په همدې وخت
کې ببرک له ټاکل شوي پروگرام سره سم د مسکو او تاشکند له راپور
کانونه خپله وینا نشر کړه ، امین یې نسکور شوی ویا له اوځان
یې د انقلابی شورا (ا) او د دولت مشر (ا) اعلان کي خو په همدې دقیقه

د افغانستان لاريو د امين د حكومت خبرې كوي او د روسانو
دا پلان هم رسوا شو.

هو! د شور ترخوږي كودتا وروسته چې هوډ يې دروسانو
غير مستقيم تېرى كېږي، روسانو د ۱۳۵۸ ش (۱۹۷۹ ع) كال د
جدي په شپږمه نېټه پر افغانستان باندې مستقيم، بربنډ او
له ټولو قوانينو او هوانينو نه خلاف تېرى وكړ، د دوى ترسل
زرو زياتې لټكې پر افغانستان راواوښتې او له شانه يو وطنپو
ثاني شاه شجاع بېرک تزارمل پسې لارون ؤ.

روسانو هم لکه انگرېزانو چې امير دوست محمد خان له روس سره
په مرسته نومتي كړى ؤ، امين له امريكا سره په مرسته نومتي كړى؛
دى يې د «سى، آى، اې» ايجنټ وگاڼه او زياتې وكړې چې كه
روسان افغانستان ته نه وى راغلى نو امين به افغانستان امريكايانو
ته حواله كړى ؤ (۹). او برېښنيف خى واقع وويل چې: «دا تجاوز
وقايروى تجاوز دى او هوبن افغانستان ځكه نيولى چې روسيې ته د
امريكې له خوا خطر متوجه ؤ»؛ روسانو دخپل بې شرمانه
تېرى له پاره يوبل پر توگه هم ورواغوست او هغه دا چې هوبن
د افغانستان د قانونى حكومت (۹) په بلنه (۹) راغلي يو څوكله چې
ترې وپوښتېدل شول: د كوم قانونى حكومت په بلنه؟ ځكه كه
امين راغونډېتى واى نو امين ځان در باندې واژه؟ او كه
بېرک دا كار كېږي نو بېرک خواهه وخت يوزراى ؤ او د هېڅ
تړون كولو صلاحيت يې نه درلود؟ دوى بى خواهه ووخو بېرک

شرميا شتي وروسته په سپين سترگه وويل: زه د امين تر مرگه
شرميا شتي وړاندې كابل ته بلغلي وم ، له كېڼد سره په تماس
كې وم اود گوند غرو دا فيصله (!) كړې ده ادا دى د تجاوز له پاره
يو داسې شيرې پرتوك چې تر پنخوا زيات يې هرڅه ترې ښكارېږي!
تر دې وړاندې روسانو خپل تر لاس لاندې د تره كې او امين
گورډاگى حكومتونه په افغانستان كې د عدل او نياو سمبولونه بلل او
د دوى ټول فجايع يې د " امپرياليزم تبليغ " كانه ، خود يوې نوي لويې
له پاره سكوت مات شو او د روس نوي گورډاگى سترگې پټې او خوله
خلاصه كړه ، په دې غلط فكر چې كويا خان به په خلكو ومني د امين
په افشا ، كولو يې لاس پورې كې او دروس د ټولو سپوڅليانو د
نجا يهونه يې داسې پرده پورته كړه :

« (حفيظ الله امين) چې د افغانستان استقلال له خارجي ارجاع
سره په سودا كې واچاوه او زهونې د زرهاؤ هليونو سره سم ثروت وچود
او حيف او ميل كې ، د افغاني غيور و او ننگيالو خلكو غيرت ، شرف
او ناموس يې تخمير او ترهين كړل ؛ د تل له پاره زهونې د كران هيواد د
شړند له مخې نه ايسته كړاى شو...»

ده په يوه بله علامانه وينا كې وويل : « كه ... د افغانستان
د شجاع اردو فداكارى اود شوروي دور وړى او بې شايې مرستې
نه واى نزد غزايه بريالى انقلاب به خپل نوى پراوته نه وى ننوتلى
اون به نه يوازې په افغانستان بلكه په منطقه كې يوه لويه تاريخي فاجعه
مخبره راغلې وه ، دا دراماتيکه اولويه فاجعه د امين د بانډ په وسيله

د امریکا د استخباراتي ادارې سي . آی . ای ، د پيکن دره
د توطيې ، د منطقي د اجتماع ، د سادات ، اسرائيلو او دنورولتيا
خړاکونرس په ترون او کډون ، طرح شوې وه ، چې د هغې له مخې يې د
افغانستان نيم اوسيدونکي له غځه وپهل ، د هيواد خپلواکي ، ملي
حاکميت او ارزي تماميت له غځه وپهل کېده او حتی د ايران اسلامي
نهضت چې د آيت الله امام خميني په وسيله فتح ته راغلی ، کومتل
کېده او په سيمه کې ترچيلی نه لويه فاجعه پېښېده له (۹) .

ده لکه شاه شجاع غوندي د روسانو د وحشي متجاوزولنکو
په باب وويل : « د شوروی د وسله وال پوځ محدودې قطعي (۹) چې
د افغانستان د دولت په قانوني غوښتنه (۹) ، د بهرنيو
وسله والو تېري د دفع او له غځه وپهل او زموږ د هېواد د
خپلواکي د حاکميت او خاورې تماميت د ساتلو له پاك افغانستان
ته راغلي دي تر هغه وخته به دلته پاتې شي چې د افغانستان
نه د بهرنيو لمسونو ، لاس وهنو او تېريو کيچې اغېزه ورکه او له
غځه وپهل شي او ټولې بهرنۍ لمسونې ، لاسوهنې او تېري د بندولو
له پاره رښتيني او معتبر تضيي تاين شي . »

ده په هغو لهماؤ زړو شهيدانوم د مکر تمساحي او ښکې توپي کړې
چې خلقيانو د روسانو په فرمانده او وسله شهيدان کړي وو ، د دوي
فلقه (۹) يې واخيسته او په يوه وينا کې يې په پوره بې شرمۍ وويل :
« تر هرڅه وړاندې اجاره لاکړئ چې د افغانستان د ديموکراتيک
جمهوري دولت او حکومت د سيا سي کړنلارې تر وړاندې کولو مخکې د

گوڼد د مرکزي کميټې د انقلابي شورا او حکومت او زما بېرک کارول
 له خوا چلې ژورې خواشيني او لويې خراخوږي او درناوي . . .
 د هغوبې پايه او بڼکو او په وينو گډه او بڼکو په مناسبت تاسوته
 وهاندې کمې چې د حبس او زندان، جبري مهاجرت او تبعيد، تشييد
 او غير انساني نجر او شکنجې او زهون د لساؤ زرو مهيندو، پلرونو،
 وروغو، خویندو، لوڼو، زامنو، ماشومانو د دسته جمعي شهادت
 او وژنې له امله چې د حفيظ الله امين مير غضب له خوا او درې انسا
 وژونکې جلاد په مستقيم امر راغونځ ته شوي دي .»

هداران لکه څنگه چې شاه شجاع خان د ملت ضد کانه هدا سي پوه
 وينا د بېرک له خولې م ووتله: «په خواشيني سره بايد ورايم چې سره
 له دې چې رهبري د کارگرې طبقې او ټولو زحمتکېنانو په لاس کې ده
 خوزمون د دولت د ادارې ماشين لاس ته اوسه تر ډېره حده دخلکو په
 ضد دی.»

پرافغانستان باندې دروسانو له دې تېرې سره داخل د ملت
 د نړۍ ولاهدني او پاڅون ضرورت نه و، د افغانستان ټول ملت په
 تېرپوه نيم کال کې له خلقيانو سره د هيواد په بېلا بېلو برخو کې جنکېدلی
 و، شای په ځای يې د خلقيانو لوی - لوی پوځونه له فحشه وهري او ډيره
 سوسي وسله يې تر لاسه کړې وه؛ د کيرلې قتل عام، د هرات قتل عام،
 د ننگرهار او دمزلر د هدا دی د فرقو د بالاحصار د قتلې او دريشفور
 د عسکري قيامونو کتل خلقيانو په وحشت سره تر سره کړې وو. دنورستا،
 کونړ، خُداپور، وردگو، باميانو اونوروزياتو سيمو قيامونه هم

شوي وو او مجاهدين وسله په لاس په سنگر ونو کې ناست وو؛
د روسانو تېري د جهاد ساحه نوره م پراخه کړه ، د ۱۳۵۸ ش
(۱۹۸۰ع) د دلوې په میاشت کې په هرات او کندهار کې بناریان
راولار شول او په شپو- شپو یې د « اَللّٰهُ اَكْبَرُ » مقدس او
ملکوتي غږونه لوړ کړل او حکومتي تاسیساتو ته یې اور ورته کړه .
په کابل بنار کې م د همدې کال د کب په درېیمه نیټه له ټول بڼا
نه د اَللّٰهُ اَكْبَرُ آسمانی غږونه پورته شول د شبکې دۍ وټیو د یې
مات کړل ، د پولیسوله ماوریتونو نه یې وسلې تر لاسه کړې
او سهار دوخته په ټول بنار کې مظاهري راووتې ، دوکانونه له یوه
سره وتړل شول ، د « اَللّٰهُ اَكْبَرُ » چیغې پورته شوې ، د روس مرده
باد ، ببرک مرده باد ، روس دې زموږ خاوره پرېږدي ! شعارونه
ورکړل شول ، دولتي ودا مینو او موټرو ته اور واچول شو او روسانو
په ډېره وارخطایي تانکونه راوایستل ، پر چیانو د حوانانو په شهیدانو
لاس پورې کړې ، الوتکو الوتنې پیل کړې او د ورځ گردۍ قیود ولگېدل .
جمعي زندانونو خولې خلاصې کړې او په زدهاو افغانان ور واچول شول
بنديان په شپو- شپو وېرې وساتل شول ، په برقي ډنډو ووهل
شول اوران- راز زچرونه ورکړل شول خود اَللّٰهُ اَكْبَرُ په ملکوتي
غږ پیل شوی قیام ډېرې شپې دوامدار پاتې شو ؛ د ۱۳۵۹ کال -
(۱۹۸۰) په پسرلي کې د پوهنتون او لیسو جنونو او هلکانو د روس په ضد
مظاهري پیل کړې او د گولپو په باران کې به بنار ته راوتل او درېیا
په ضد به یې شعارونه ورکول . خصوصاً په جنونو کې په زدهاو ملالی .

را فتح ته شوي او سينې يې گوليو ته سپر کړې، دېر ولسي او جگړې
 په نړه شهيدان شول خو نعضت په مياشتو - مياشتو غلې نشو، پراخ
 شو، وسيع شو، د افغانستان گوټ - گوټ سنکر - سنکر او
 پڅي-پڅي يې عسکر - عسکر شو؛ د ابريالي او قهرمانانه جهاد په نړه
 دوام لري او دوام به کوي خصوصاً وروستۍ مياشتې د جهاد د بري
 ي ساري مياشتې دي او روس او دروس بچيان يې لکه مورک غونډې
 پخپلو عسکري قرارگاؤ کې محصور کړي دي .

تر دې وخته پورې د انگرېزانو او روسانو لومړنيو تېريو
 د يونيم سل کلني فاصلي سره - سره يوبل ته سره ورته لاره وهلي
 خو د روسانو د تېري موده ولى او بده شوه ؟ دا يوه مهمه پوښتنه
 ده او دا وړ دېدلو عوامل يې هر دېر دي .

ددې ارغني جهاد لوی توپير دادى چې هغه وخت د جهاد
 قايدان او مشران له کليونه را ولاړ شول، خلک يې تنظيم کړل
 او د جهاد د پيل په وخت کې يې په بل پسې کابل ته ورسېدل
 او هلته په عين حال کې چې د جهاد مشران وو د جبهو قوماندانان
 هم وو، د هغو مشرانو دېر والى د تشت او تفرق له پاره نه بلکه
 د دې له پاره و چې د يوه مشر په شهادت سره يې بل مشر خاى
 ډک کړي او د جهاد قومانداني په لاس کې واخلي، هغوي په
 دى فکر کې نه وو چې د شهيدانو له پاکر وينونه د موټرو،
 ماينو او مرفه شروند خاوندان شي بلکه هغوي تر نورو وړاندې
 سرونه قرباني ته وړاندې کړي وو، د هغوي تر منځ د دېن

د نفاق او د زنا اچولو لاس کار نشوای کولای او د پېر زمر
 به یې د دینمن د سیسې په صادقانه ډول سره افشاء کولې او
 په کله به یې د دسایسو او وساوسو مخه نیوله . هغوی په
 مقدس قرآن تیننک ایمان درلود ، سر بښندل ورته آسان وو
 خو په قرآن او سوگند نه درېدل ورته کفر او له ایمانه
 تېرېدل ښکاره بدل .

خونن متأسفانه د جهاد داخوا بدله شوې ده ، د جهاد
 مشران له افغانستان نه دباندې او د جهاد له سنځرونو
 نه دوهره لیرې دي چې حتی د ۴۰۰۰ غزني یې هم غوښته نه رسېږي
 دوی د پېر بڼت ددې له پاره نه دی چې د جهاد په صفونو کې ټینګت
 راوړي بلکه ددې له پاره دی چې د جهاد واحد صفونه په شوې برخو
 وويشي او کله - کله ددې زمینه هم برابره کړي چې یوه مجاهده ډله
 د بېلې مجاهدې ډلې غاړې ته ولوېږي ، په خپل منځ کې سره وجنګړي
 او اصلي دینمن ترې پاتې شي ، همداراز متأسفانه د جهاد مشران
 د امارتنو په القابو کې د پاچاهۍ کلتور په تر لاسه کولو بوخت
 دي او د موټرو ، مانیو ، عیش ، راحت او استراحت په لټه کې دي .
 اوم متأسفانه دینمن د جهاد صفونو ته خپل اوږد او ناولی لاس را
 غزولی او په تفتین بوخت دي .

خوله دې مایوس کوونکو عواملو سره - سره د هیواد په گوټي -
 گوټي کې د جهاد گڼ بندیتوب موندلای د اوه کوي چې دا مقدس جهاد
 هم د بېرې پرلپه لټه شوی او د عیش او نوش کې مصروف مشرانو

په ځای به جهاد مشري پیام هغو اتلو او قهرمانو قوماندانانو
ته انتقالیږي چې په سخت ژمي ، لوړو غزونو او هوږو د بنټو کې په
جهاد بوخت دي او دکولیو په باران کې د دښمن په لور مخ په
ولاندې وږځي او سنگرونه یې یو پر بل پسې له فتحه وړي .
هوښ باوري یو لکه څرنګه چې انګرېزانو شرمېدونکي ماته
خوږې هداسې شرمېدونکې ماتي ته روسان هم وړاندې شوي
او د تېري وحشیانه څپې یې ډیر ژر په تېرېدو دي .
وَمِنَ اللّٰهِ التَّوْفِیْقُ وَعَلِیْهِ التَّكْلَانِ .

در پیمه برخه :

د بالاحصار ننداره

سُرخرویی یې تل په وینود د بښمن ده
د کابل بالاحصار کې دا اثر دی

د کابل د شپږ دروازي غره د تاريخي لړۍ په ختيځه
پېلامه کې د بالاحصار پر تمينه کلا دنکه غاړه ولاړه وه ، تول
کابل يې تر نظر لاندې ؤ ، د کابل ښار ساتنې د پاڅه ستر
په توگه يې په سلهاؤ کلونه خپله تاريخي وظيفه سرته رسوله
او افغاني عسکرو ته يې د تل له پاره په خپل زړه کې ځای
ورکړی ؤ .

د ۱۸۳۹ع کال د اوړي يوه ډېره توده او دوپ ورځ وه ،
په اصطلاح پېر يانورونه اچولي وو ، دخوپ له لاسه
هوا توره ښکارېدلې او درېنا په زړه کې يې يوه توره تياره خوړلې
په هدا سې يوه ورځ د بالاحصار دروازي پرانستې شوې ، د افغان
عسکرو پر ځای نا آشنا پوځيان ورته را ننوتل چې سره مخونه ،
سره ويښته او شني وچې - وچې سترگې يې درلودې ، دوی
راغلل د افغاني عسکرو مورچې يې ونېولې او د کابل ښار
څارنه يې له دې پاڅه سنگر نه پيل کړه ؛ دا دانگرېزانو
د هغه څلور پوځوس زريز پوځ له ډلې څخه وو چې ظاهر ا
افغانستان ته د « دوست » (۹) ، ليکړ په توگه د فرار ي
شاه شجاع له خوا رابلل شوي وو خو په حقيقت کې شاه شجاع

د دوی له خوا افغانستان ته راوستل شوی ؤ .

بالاحصار خپلونزیر میلیونه حیران - حیران کتل چې

ددې حصار له لمنې سره د توپونو په دزو سره پاچایي سلامي
وشوه او په دې وسیله په کابل کې د شاه شجاع خپلواک حکومتې
اعلان شو، پاچا اعلان صادر کړ چې : زه په خپل موروثي تخت
کعبیناسم او دوستي قواوې دې، نر ماد قانوني حق د راسپارلو
له پاره راسره راغلی دي او کله چې زما تخت تینلې او مخالفین
و خپل شي بیا به دا دوستي قواوې بېرته خپل لوی هیواد ته
ستینوي . ۱ .

خو بالاحصار په رڼو سترگو کتل چې ورته راغلي شین

سترگې مېلمنه د کور په هرڅه واکداري کوي او د کور د میړني
په توگه خان بشي او حتی د دې زړور دې، پاچا دخپلې خړې
هم د همدې له خوا دیکتي کېږي؛ دی چوپ او غلی ؤ خردا
ران په دې خاورینو دیوالونو کې محصور پاتې نه شو، خو
شو او په ټول هیواد کې افشاء ! .

د افغانستان میړني او په خپلواکي مین ملت دخپل کور

غاصب ته له پخوا نه بد ورگي ؤ او س غوسمن او قهرجن را
پاشېد، د هیواد په گوټ - گوټ کې پورې - وړې غونډې
وکړې، وړې غونډې پسې لویې شوې توحید شوې، سره غبرگې
شوې، یولاس شوې، تر کابل راچا پېر شوې، د بالاحصار
د پخو دیوالونو غونډې یې د مقاومت انساني دیوالونه جوړ کړل،

راغونډ شول اود ۱۸۴۱ع کال دهنی د نومبر د دوهمې نېټې
د سهار په خزه کې یې د قرآن کریم په حکمې رسمې باندې د پښې
ترې په کولوسره پاڅون وکړ او قیام اود بالاحصار لمنې ته
یې لاس وړید کړ، انگرېزان یې همهلته ایسار کړل، په تشو لاسو
خود مقاومت په پولادینو کامونو مخ په وړاندې ورغلل، شهیدان
یې ورکړل او قربانیان! اوله همدې شهیدانو نه یې زینې جوړې
کړې، د بالاحصار لوړو دیوالونو ته پرې ور وختل، ترې ورواوتل
انگرېزان یې د اور په لمبو کې را ښکېل کړل، د بالاحصار لمن
یې ددوی په وینو تکه سره کړه، اوددې تاریخې حصار پاکه غېږ
یې ددوی له ناپاکو وجودونو څخه پاکه کړه -

بالاحصار تنده ان کوله چې په فریب راغلی د بنمن د توپې په زور
له بالاحصار څخه اوبیا له افغانستان څخه وایستل شو او چا چې
دا دوستان (۹)، رابللی وو د هغه وینې یې هم له دوی سره گډې
کړې -

دېر کلونه وروسته هدا شین سترگي میلمانه یو ځل بیا راغلل
د بالاحصار لوړو ته یې پورته نشوی کتلی او دخپل قهر سره یو
له پاتې د اور لښې ورته کړې - پوځ او سرلویې بالاحصار د
اور خوراک شو خرد بنمن ته یې سر تیتې نه کې او په کنډ کېرنگا
په خپل ځای سرلویې پاتې شو -

کلونه تېر شول او پېړۍ واوښتې بالاحصار هدا سې سرلویې
شروتد تیراوه، دخپل وروسته پاتې هیواد ننداره یې کوله

خود خپلو غیور و بچو مېراني او غیرت يې زده تکیه کړی ؤ .
 د ۱۹۷۹ع کال د وروستی میاشتې وروستی شپې ورځې او
 د ژمي ډیره یخه او خړه پړه ورځ وه ، یخ په رگونو کې وینه وچوله ،
 د دسمبر ۲۷ ورځ و چې یوځل بیا د بالاحصار دروازې پرانستې
 شوې ، د افغاني عسکرو په ځای بیا هم نا اشنا پوځیان ورته
 را ننوتل چې د دوی هم سره مخونه ، سره وینه او شپې پوځي
 سترگې وې خو فرق دومره و چې هغه نا آشنا میلمانه د غزني بڼکلاک
 څري وو چې د ختیځ له لارې هېواد ته را ننوتی وو او داد
 شرقي بڼکلاک بچوونی وو چې د شمال له لارې يې هېواد ته څنه
 کړې وه ؛ دوی هم د افغاني عسکرو مورچې و نیولې او د
 کابل ښار څارنه يې له دې پاڅه سنگرنه پیل کړه ، هو !
 داد روس د هغه سلزر کسین پوځ له ډلې څخه وو چې بیا
 هم افغانستان ته د دوست (؟) لښکر په توگه د فراري بېرک
 له خوا رابلل (؟) شوي وو خو په حقیقت کې بېرک دوی
 افغانستان ته راوستلی ؤ -

بالاحصار بیا هم خپلو نويو میلمنو ته حیران - حیران کتل
 چې د بالاحصار له لوی لور د سپیکرنه د بېرک خپلواک (؟) حکومت
 اعلان شو ، بېرک وویل چې زه د تخت د مستحق په توگه رئیس
 جمهور شوم او دوستي قواوې (؟) د افغانستان د ساتلو له پاره
 راسه راغلي او کله چې مخالفین و خپل شي اود امپریالیزم لاس غزته
 ختمه شي بیا به دا دوستي قواوې بېرته خپل لوی اوسوله

دوست (۹). هیواد ته ستنږي .

بالاحصار بیا هم کتل چې داخل راغلي شين سترګې مېلنه
م دکورد مېرمنې په توګه اختیارات په لاس کې لري او بېرک
دیوه لږد سپیکر په حیث غور مېږي ، قلعې کوي او
کومی شلوي ، دی بیا هم غلی او چوپ و خو په شاوخوا
کې یې په دې سارو ژمي کې تاوده سنگرونه جوړېدل او فقط
دوی میاشتي وروسته د حوت په درېیمه نېټه داسې هم
وشول چې یوځل بیا لکه یونیم سل کاله وړاندې د کابل ښار
د الله اکبر ملکوتي غرونو په سرواخیست او د هېواد خلک
په خپل بې دینه دینمن پسې په تش لاس را پاشېدل او د
دینمن له تاکنو سره یې غېږې وړکې ، دا ډول ولاړېدني یې بیا-
بیا ولیدې او دېر ځل د تډو شپو په زړه کې داسې هم وشول
چې د هېواد غړي زامنو بیا هم د بالاحصار لمنه ونیوه او
د بالاحصار دیوالونه یې د دینمن په وینو ورنګول .

بالاحصار هر شپه او ورځ د همداسې پېښو تماشایي دی
خو د دینمن د ډېرو وینو له پانځاندې تنده ورځ په ورځ لازیاتېږي
او ډاډه دی چې هغه ورځ به هم دېر ژر را ورسېږي چې دا
شین سترګي مېلمانه یوځل بیا په دسته جمعي ډول دده په
پښو کې قرباني شي .

زه یو سهار د بالاحصار د شرقي دروازې په لمنه کې
تېرېدلم چې ور وې کتل په ^{دروازې} وروستي عسکرو پیره کوله ، په سترګو

مې تياره راغله خوچې لږ وروسته بڼه خیر شوم د دې
دروازې هغه ډبرین زمريان چې د افغانی عسکرو ترڅنګ به
یې سر و نه بڼکار بدل هم له منځه وړل شوي وو ، ما په
دې ډبرینو زهر و پسي د تأسف سرخوځاوه چې یو ناڅاپه
مې د « شهدای صالحین » په لور د بالاحصار په لور او لورې
دیوال چې زور شوی و خو نسکور شوی نه و ، سترګې ولګېدې
بالاحصار ننډاره کوله ، د لمر زرينو وړا تګو یې د منځ وړې
وړې شکې لملولې او په دې خلا کې یې د حال په شربه ویل
« خیر دی که د بڼمتانو زما د لمنې ډبرین زمريان له منځه
یوړل خوله مانه تا و راتا و د وطن زمري بچیان مېرني مقابلې
ته چمتو دي او ما په دې سترګو لیدلي چې داخل به هم د ان مریا
داسې بریالی کېږي لکه څو ځله چې د خپلو قوي د بڼمتانو په مقابل
کې بریالی شوی او په تش لاس یې خپل زور و د بڼمن زما په پښو
کې قربانی کړي دی ! » -

پښو ته نه غي هسکه غاړه به اوسېږي
زمانه ده ، حادثې دي ، زموږ سردی

(پای)

ضریب

د ليکوال نور چاپي آثار

- ۱- «پوهنه او پښتو ادب» (د علم او پوهې په ارزښت باندې د پښتو شاعرانو نظريې)؛ په «پوهنه» مجله کې پرله پسې خپور شوی دی؛ ۱۳۴۱ ش / ۱۹۶۲ ع .
- ۲- «ولی» (ددې کلمې پر ۳۳ معناؤ څېړنه)؛ په پوهنه کې پرله پسې خپور شوی؛ ۱۳۴۳ ش / ۱۹۶۴ ع .
- ۳- «سکروټي» (د انتقادي شعرونو مجموعه)؛ ۱۳۴۵ ش / ۱۹۶۶ ع .
- ۴- «په پښتو نظم کې د تاريخ استخراج» (څېړنه)، دارساله لومړۍ په «آريانا» مجله او بيا په کابل «مجله کې خپره شوې ده؛ ۱۳۴۵ ش / ۱۹۶۶ ع .
- ۵- «برېښی» (انتقادي او انقلابي شعرونه)؛ د شهيد پايښ حنيفي له «سپېده» نومي شعرونو سره يوځای؛ ۱۳۴۶ ش / ۱۹۶۷ ع .
- ۶- «د هوتکونارې» (د شفاهي منظوم تاريخ يوه مجموعه) ، ناشر: «پښتون کتاب فروشي» ، ۱۳۴۹ ش / ۱۹۷۰ ع .
- ۷- «د خلکو سندرې» (د پښتو اولسي ادب د ډولونو معرفي او څېړنه) ، ناشر: د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه ؛ ۱۳۴۹ ش / ۱۹۷۰ ع .
- ۸- «د پښتو پخوانۍ تذکرې» (د پښتو تذکرو تذکره) ؛ ناشر:

- « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع .
- ۹ - « د افغانستان لومړنی کاغذي پيښي »، (په افغانستان کې د کاغذي پيسو تاريخچه)؛ په « آريانا مجله کې خپره شوي، ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع .
- ۱۰ - « د سقراط محاکمه » (د افلاطون ليکنه)؛ په پښتو ژباړه؛ د « زيري » په جريده کې پرله پسې خپور شوي، ۱۳۵۰ ش / ۱۹۷۱ ع کال .
- ۱۱ - « سقراط په زندان کې » (د افلاطون ليکنه)؛ په پښتو ژباړه؛ د « زيري » په جريده کې پرله پسې خپور شوي، ۱۳۵۱ ش / ۱۹۷۲ ع کال .
- ۱۲ - « د تاريخ ټولني کتابونه » (اختصاصي بيليوگرافي)؛ ناشر: « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۱ ش / ۱۹۷۲ ع .
- ۱۳ - « د جمهوريت وړې » (د جمهوريت په باب د ويلو شعرونو مجموعه)؛ ناشر: « پښتو ټولنه » د « کابل مجلې » اداره؛ ۱۳۵۲ ش / ۱۹۷۳ ع .
- ۱۴ - « ادبي ستوري » - لومړی ټوک - (د لرغونو شاعرانو تذکره) ناشر: « پښتو ټولنه »؛ ۱۳۵۳ ش / ۱۹۷۴ ع .
- ۱۵ - « پښتو پانگه » - لومړی ټوک (کتاب پېژندنه)؛ ناشر: « پښتو ټولنه »؛ ۱۳۵۴ ش / ۱۹۷۵ ع .
- ۱۶ - « تېر يا دونه » (د ملي وياړونو په ياد کې ويلي شعرونه)؛ ناشر: « د افغانستان د تاريخ او ادب ټولنه »؛ ۱۳۵۴ / ۱۹۷۵ ع .

۱۷- « دروېنان ياد » (د بايزيد روېنان د بين المللی -

سمینارد مقالو مجموعه) - ټولونه - ناشر : « پښتو ټولنه » ؛

۱۳۵۵ ش / ۱۹۷۶ ع .

۱۸- « روېنان ليکنې » (د روېنانيانو د آثارو معرفي) ؛ ناشر :

لومړی ځل په « آريانا » مجله او بيا په « روېنان ياد » کې خپره شوی ؛

۱۳۵۵ ش / ۱۹۷۶ ع .

۱۹- « خواجه عبدالله انصاري او دده مناجاتونه » (د خواجـ

کتابچينو او په مسجد نثر دده د مناجاتونو ژباړه) ؛ ناشر :

« د پښتو د پرمختيا او پياوړتيا آمريت » ؛ ۱۳۵۵ ش / ۱۹۷۶ ع .

۲۰- « پښتو د پېړيو په پوړيو کې » (د پښتو ادب يو لنډ جاج) ؛

دا اثر لومړی د ۱۳۵۵ کال په « افغانستان کالني » کې او بيا

په نقش فرهنگي افغانستان « نومی کتاب کې خپور شوی ؛ ۱۳۵۵ ش

۱۹۷۶ ع .

۲۱- « فولکلور د علم مور » (پر علمي پرمختگونو باندې د فولکلور

فکر اثر) ؛ دا کتاب د « فولکلور » په مجله کې پرله پسې خپور

شوی ، ۱۳۵۵ - ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۶ - ۱۹۷۷ ع .

۲۲- « پښتو ادبي ټولني » (د ادبي ټولنو او مرکزونو پېژندگلوي) ؛

په « پلوشه » مجله کې پرله پسې خپره شوې ، ۱۳۵۵ - ۱۳۵۷ ش

کلونو پورې / ۷۶ - ۱۹۷۸ ع .

۲۳- « ای هیکواده! ای هیکواده! » (د هیواد په ستاینه کې

شعر وسته) ؛ ناشر : پښتو ټولنه ، « د زین » جريدۀ اداړه ؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .

- ۲۴ - " پښتو خپرونې " (د پښتو جریدو، ورځپاڼو او مجلو پېژندگلوی)؛ ناشر: " د پښتو د پرمختیا او پیاوړتیا آیت " ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۵ - " په افغانستان کې د ژورنالیزم تاریخچه "؛ ترجمه او تالیف؛ ناشر: " د تاریخ او ادب ټولنه "؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
(د اثر یوازې سل نسخې نشر او پاتې د خلیانو په وحشی دوره کې په مطبعه کې سانسور او د اور خوراک شو) .
- ۲۶ - " پښتو کتاب بنود " (د پښتو د یونیم زر ټوکو چاپی کتابونو فهرست)؛ ناشر: " د بیهقی کتاب خپرولو موسسه؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۷ - " معرفه الافغانی " (د پښتو لومړنی ژبني کتاب، د پیر محمد کاکړ تالیف)؛ سریزه او د متن برابرول؛ ناشر: د اطلاعات او کلتور وزارت، د ننګرهار مجلی مدیریت؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۸ - د رحمان بابا دیوان "؛ د انتقادی متن مقدمه، د متن مرتب: محمد عارف غروال؛ ناشر: " پښتو ټولنه "؛ ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۲۹ - " د پښتونخوا د شعرهار وېهار " (د فرانسوی مستشرق - دارمستر ټولونه)؛ د مقدمو پښتو ترجمه او چاپ ته چمتو کول؛ ناشر: پښتو ټولنه، ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۳۰ - " پښتو پانګه " (دوهم ټوک) - د پښتو آثارو بېلیوګرافي؛ ناشر: پښتو ټولنه، ۱۳۵۶ ش / ۱۹۷۷ ع .
- ۳۱ - " د سره غره گلونه " (د پښتو څلورو تنو لرغونو شاعرانو -

- مشرحه تذکره)، د ښاغلي زلي هيوادمل په ملتيا - لومړي
د «زيری» د ۱۳۵۷ کال په کالڅي کې او بيا د امان کتاب چاپولو
مؤسسي ځانگړي نشرکړه؛ ۱۳۵۷ ش / ۱۹۷۸ ع .
- ۳۲ - «دارالامان - ښار اوماڼی» (د دارالامان د جوهد و -
تاريخچه)؛ په «آريانا» مجله کې خپور شوی، ۱۳۵۷ ش / ۱۹۷۸ ع .
- ۳۳ - «خوب» (د جهاد د شعرونو مجموعه)؛ د سمون په
مستار نامه - ناشر: امان کتاب؛ ۱۳۵۸ ش / ۱۹۷۹ ع؛ پېښور .
- ۳۴ - «ناسيوناليزم او ملي مسايل» (د سلو پوښتنو او ځوابونو
په بڼه د افغانستان د ټولني، ملي هيلو او اړتياؤ او مقدس جهاد
ساده سياسي څېړنه) - د سمون په مستار نامه - ناشر: د اسد
اداره؛ ۱۳۵۸ ش / ۱۹۷۹ ع، پېښور .
- ۳۵ - «ادبي ستوري» - دوهم ټوک - ناشر: د هنر او کلتور -
رياست ۱۳۵۹ ش / ۱۹۸۰ ع .
- ۳۶ - «ادبي ستوري» - درېيم ټوک - په خواره ډول د زيری
په جريدې او «کابل» مجله کې خپور شوی؛ ۱۳۵۹ - ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۰ -
۱۹۸۱ ع .
- ۳۷ - د «واصل روښاني الفناي»؛ (مقدمه - تصحيح او لغتنامه)؛
په «کابل مجله کې خپره شوې؛ ۱۳۶۰ ع / ۱۹۸۱ ع .
- ۳۸ - «د پښتونني ادب» (د پښتو د معاصر ادب ډولونه او اوسنا
څيړي)؛ ناشر د «کابل پوهنتون» د اثر د افغان ياد نومي مجموعه
کې خپور شوی دی؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .

- ۳۹- «ثرب پالننه» (پښتو ژبې د پالنې او روزنې تاريخ)؛
ناشر: د افغانستان د علومو اکاډمۍ؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۰- «ناوې پښه اخله سپرپره!» (د پښتني ودونو پر
دودونو يوه خپرنه)؛ د ارسکاله په راډيو افغانستان کې پر له
پسې يوکال خپره شوې ده؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۱- «د نيموشپو سندرې خوندي کړي» (د پښتو سپر او لسۍ ادب
يوه نوې خپرنه)؛ د دې اثر يوه برخه د ښاغلي غروال د
«غزۍ سندرې» کتاب د مقدمې په توگه خپره شوې او انگرېزي
ترجمه يې د پښتو شېرنو د نړيوال مرکز په «پښتو» مجله کې پر له پسې
نشر شوې ده؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۲- «زرينې خانکې» (د پښتو د تخليقي ادب ډولونه)؛
لومړۍ ډزيرې د ۱۳۶۰ کال په کالني او بيا ځا نچرې خپول
شوی دی؛ ۱۳۶۰ ش / ۱۹۸۱ ع .
- ۴۳- «زنځيرۍ» (د خوشال خان خټک په يوه اثر تحقيق)؛
د اثر يوه برخه کابل مجلې خپور کړې؛ ۱۳۶۱ ش / ۱۹۸۲ ع .
- ۴۴- «پښتو ډرامه» (د پښتو ډرامې تاريخ)؛ ناشر: د
افغانستان د علومو اکاډمۍ؛ ۱۳۶۱ ش / ۱۹۸۲ ع .
- ۴۵- «په افغانستان کې د سکيد جمال الدين افغان خدمتونه»
ناشر: سنټرل ايشيا، پېښور پوهنتون ۱۳۶۲ ش / ۱۹۸۳ ع .
- ۴۶- «اورونه او ويرونه» (د انقلاب د دورې شعرونه)
ناشر: امان کتاب، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع، پېښور .

۴۷ - « دشمال له خوا شمال دی » (شعرونه) ، ناشر :

امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع ، پېښور

۴۸ - « زندان » (شعرونه) ، ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۴۹ - « د وینوبهیر » (شعرونه) ؛ ناشر: امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۰ - « انجام » (شعرونه) ؛ امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۱ - « تصویر » (شعرونه) ؛ امان کتاب ، ۱۳۶۳ ش / ۱۹۸۴ ع

۵۲ - ورک زوی ختکه پیدا شو ؟

د اخوند اسحدره تالیف ، مقدمه اوسمون ، په ۱۳۶۴ کال د

امان کتاب خپرونه .

۵۳ - حدیث خون ، د استاد پژواک خوجهادی شعرونه ،

د محمد روحانی میلمنی ټولنه ، سریزه او ژوند لیک ، امان کتاب ، ۱۳۶۴ ش

۵۴ - فالنامه ، د خورشال خان خټک ، سریزه - سمون او

لغتنامه د پېښور پښتو اکیډمی خپرونه ، ۱۹۸۵ ع کال .

یادونه: د « ۸ » نومه کتاب « پښتو پخوانه تذکرې » پاتې لری د

« پښتو اوسنی تذکرې » په نامه پروفیسور ولی محمد خان سیال کاکړ

کښلی چې د چاپ له پاره چمتوده ، همداراز د « ۲۲ » نومه کتاب

« د پښتو ادبي ټولنې » د دوهم ټوک لیکلو له پاره حوان لیکوال

او شاعر ښاغلی شیخ نورعلی بنور . اقدام کړی او انشاء الله

ژر به چاپ ته چمتو شي .

ARTS

B

4.36

RAF

1611

د امان کتاب لډ چپرو مو خنډ

چينور

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**